

Predmet C-112/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

28. veljače 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Conseil d'État (Belgija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

6. veljače 2020.

Žalitelj:

M. A.

Druga stranka u postupku:

État belge

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(DRŽAVNO VIJEĆE, ODJEL ZA UPRAVNE SPOROVE, BELGIJA)**

XI. VIJEĆE

PRESUDA

[*omissis*]

U predmetu: **M. A.**,
[*omissis*]

protiv

État belge
[*omissis*]
[orig. str. 2.]

I. Predmet žalbe

Žalбом podnesenom 15. ožujka 2019. M. A. je zatražio ukidanje presude [omissis] koju je [21. veljače 2019.] donio Conseil du contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima, Belgija) [omissis].

II. Postupak pred Conseil d'Étatom (Državno vijeće)

[omissis] [postupak]

III. Činjenice korisne za ispitivanje predmeta

Iz pobijane presude proizlazi da je žalitelju 24. svibnja 2018. izdan nalog za napuštanje državnog područja uz određivanje zadržavanja s ciljem udaljavanja, kao i zabrana ulaska, koji su mu dostavljeni idućeg dana. U tim se odlukama ističe da je žalitelj izjavio da ima partnericu koja je državljanka Belgije i kćer rođenu u Belgiji, ali one uzimaju u obzir kaznena djela koja je počinio i činjenicu da se stoga „za dotičnu osobu, zbog njezina ponašanja, smatra da bi mogla ugroziti javni poredak”.

Pobijanom presudom odbija se tužba za poništenje podnesena protiv tih odluka. **[orig. str. 3.]**

IV. Jedini žalbeni razlog

Žaliteljevo stajalište

Žalitelj ističe jedini žalbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, članaka 7., 24. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, članaka 7., 39/2., 39/56., 39/65., članka 62. stavka 2., članaka 74/11. i 74/13. Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Zakon od 15. prosinca 1980. o pristupu državnom području, boravku, nastanjenju i udaljavanju stranaca), te načela koja jamče poštovanje najboljeg interesa djeteta, proporcionalnosti i pažnje.

U prvom prigovoru prigovara upravnom sudu to što smatra da njegov prigovor koji se temelji na povredi članka 24. Povelje Europske unije o temeljnim pravima nije relevantan jer ne navodi da djeluje u ime svojeg maloljetnog djeteta. Nakon što je citirao članak 74/13. iznad navedenog Zakona od 15. prosinca 1980., pojašnjava da njegov potomak nije strani državljanin, nije adresat pobijanih akata i stoga nema aktivnu procesnu legitimaciju. Smatra da ne mora djelovati u djetetovo ime kako bi se mogao braniti njegov najbolji interes.

U drugom prigovoru žalitelj ističe da je u pobijanoj presudi presuđeno da „što se tiče navodne povrede članka 74/13. Zakona, iako ta odredba drugoj stranci u postupku nalaže uzimanje u obzir određenih elemenata, ona joj ipak ne nalaže da

obrazloži svoju odluku u tom pogledu”. Smatra da to razmatranje povređuje odredbe navedene u žalbenom razlogu koje nalažu da upravne odluke moraju sadržavati obrazloženje činjeničnih i pravnih razloga.

Osim toga, što se tiče tvrdnje da je „[u] ovom slučaju druga stranka u postupku uzela u obzir žaliteljev obiteljski život u pobijanim aktima”, ističe da ona „nije logički povezana s prethodnom tvrdnjom”, s obzirom na to da sud ne tvrdi da je „obiteljski život uzet u obzir neovisno o obrazloženju odluka” i da je „proturječna točki 4.3.3. presude kojom sud dovodi u pitanje obrazloženje odluka u kojima druga stranka u postupku smatra da postojanje obiteljskog života između žalitelja i njegova djeteta nije valjano utvrđeno”.

U trećem prigovoru osporava točku 4.3.3. presude i smatra da su razmatranja koja se u njoj nalaze trebala, *quod non*, dovesti do poništenja pobijanih akata.

U četvrtom prigovoru navodi da upućivanje prvostupanjskog suda na presudu Europskog suda za ljudska prava nije relevantno. Smatra da je ovdje riječ, za razliku od predmeta o kojem je odlučeno u toj presudi, o negativnoj obvezi neprotjerivanja, a ne o pozitivnoj obvezi odobravanja boravka. Prema žaliteljevu mišljenju, „[s]toga se, protivno onomu što je odlučio sud, od podnositelja zahtjeva nije moglo zahtijevati da se pozove na **[orig. str. 4.]** posebno iznimnu okolnost kako bi tvrdio da njegovo udaljavanje s državnog područja tijekom tri godine ugrožava njegov obiteljski život zaštićen člankom 8. EKLJP-a (i člancima 7. i 24. Povelje)”.

Žalitelj zatim prigovara presudi da ne objašnjava u čemu je poštovano načelo proporcionalnosti, iako je to bilo osporavano u tužbi. Osim toga, navodi da je, kako bi nastavilo svoj obiteljski život s njim, dijete dužno napustiti područje Unije i uskratiti si stvarno uživanje najvećeg dijela prava koja proizlaze iz statusa građanina Unije.

[*omissis*] [prethodna pitanja koja je predložio žalitelj u glavnom postupku]

Odluka Conseil d'Étata (Državno vijeće)

Što se tiče prvog dijela, pobijana presuda sadržava sljedeći odlomak:

„4.1. Kad je riječ o jedinom žalbenom razlogu, uvodno, Vijeće nije primijetilo da postoji interes žalitelja za prigovor koji se temelji na povredi članka 24. Povelje, s obzirom na to da žalitelj ne navodi da djeluje u ime svojeg maloljetnog djeteta”.

Upravni sud smatra, implicitno, ali sigurno, u točki 4.2.3. pobijane presude, da se najbolji interes djeteta mora uzeti u obzir samo ako se predmetna upravna odluka izričito odnosi na njega i ako se ta odluka u njegovo ime osporava pred Conseilom [du] contentieux des étrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima). **[orig. str. 5.]**

Žalitelj suprotno tomu tvrdi da se navedenim člankom 74/13. navedenog Zakona od 15. prosinca 1980. nalaže uzimanje u obzir najboljeg interesa djeteta kada se odluka o protjerivanju donosi u pogledu jednog od njegovih roditelja, „te da taj zahtjev nije ograničen samo na odluke donesene u pogledu djeteta”.

Osporavanje se odnosi se na tumačenje navedenog članka 74/13., kojim se prenosi članak 5. Direktive 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom.

Prije nego što se detaljnije ispituju različiti žaliteljevi prigovori, valja Sudu Europske unije uputiti prethodno pitanje, kako je preuzeto u izreci, koje se odnosi na tumačenje i opseg koji treba dati obvezi uzimanja u obzir najboljeg interesa djeteta, kako je predviđena člankom 5. gore navedene Direktive 2008/115/EZ od 16. prosinca 2008.

[omissis] [elementi koji nisu relevantni]

SLIJEDOM NAVEDENOG,

CONSEIL D'ÉTAT (DRŽAVNO VIJEĆE) ODLUČUJE:

Članak 1.

Postupak se prekida.

Članak 2.

Sudu Europske unije upućuje se sljedeće prethodno pitanje:

„Trebaju li članak 5. Direktive 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom, kojim se državama članicama nalaže da prilikom provedbe direktive uzmu u obzir najbolji interes djeteta, u vezi s člankom 13. iste direktive i člancima 24. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, tumačiti na način da se njima zahtijeva uzimanje u obzir najboljeg interesa djeteta, građanina Unije, čak i ako je odluka o vraćanju donesena u pogledu samo jednog djetetova roditelja?”

[omissis] [orig. str. 6.]

[omissis] [postupak]

[omissis] [postupak i sastav sudskog vijeća]